

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

6.Bf.58/2024/14.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, a 2024. május 08. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt Terhelt1 vádlott ellen indított büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2023. december 18. napján kihirdetett 20.B.43/2023/24. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést 3 (három) év 6 (hat) hónap börtönbüntetésre, a közügyektől eltiltás tartamát pedig 4 (négy) évre enyhíti.

A vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

A pártfogó felügyeletre vonatkozó ítéleti rendelkezést mellőzi.

A vádlottat az eljárás során felmerült 783.444 (hétszáznyolcvanháromezer-négyszáznegyvennégy) forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének a kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 7.000 (hétezer) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

I n d o k o l á s

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2023. december 18. napján kihirdetett 20.B.43/2023/24. számú ítéletével Terheltl vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző emberölés büntettének kísérletében, ezért 5 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. Úgy rendelkezett, hogy a vádlott a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra és annak ideje alatt pártfogó felügyelet alatt áll. Meghatározta a pártfogó felügyelet magatartási szabályait és a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámította. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 783.744 forint bűnügyi költség megfizetésére.

[2] A tárgyaláson az ügyész súlyosítás érdekében fellebbezett. A vádlott és a védő enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést.

[3] Az ügyész előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, amelyben indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletét a büntetéskiszabási rész tekintetében akként változtassa meg, hogy a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést hosszabb tartamú, a középértékhez közelítő szabadságvesztés büntetésre súlyosítsa, egyidejűleg állapítsa meg, hogy a vádlott a Btk. 38. § (4) bekezdés e) pont eb) alpontja alapján feltételes szabadságra nem bocsátható. Az ügyészi álláspont szerint a törvényszék eltúlzott jelentőséget tulajdonított az enyhítő körülményeknek, míg nem kellő nyomatékkkal vette figyelembe a súlyosító körülményeket. Álláspontja szerint csupán a jelentős nyomatékkkal bíró beismerés esetén lett volna elégséges a törvényi minimumot jelentő büntetés a vádlott tekintetében, ennek hiányában azonban a középértéket jobban megközelítő büntetés szükséges.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.461/2023/15. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Kifejtette, hogy a törvényszék az eljárást a perrendi szabályokat döntően betartva folytatta le, és a Be. 607. § (1) bekezdésében, a 608. § (1) bekezdésében, továbbá a 609. § (1) bekezdésében írt hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértést nem vétett. Megjegyezte, hogy tanúl sértett kihallgatása során elmaradt az a figyelmeztetés, hogy a vádlott hozzátartozójaként a vallomástételt megtagadhatja, e szabálysértés azonban lényeges hatással nem volt az ügy elbírálására. Csupán megalapozatlansági kérdést vetne fel, azonban a korlátozott felülbírálat miatt az nem vizsgálható. A BH2022. 34. eseti döntésben is megnyilvánuló bírói gyakorlatra figyelemmel indítványozta a tényállásban, az ítélet [8] pontjában írt évszám elírás kijavítását.

[5] A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint a törvényszék alapvetően helyesen tárta fel a büntetéskiszabási körülményeket, azonban azokat nem valós súlyuknak megfelelően értékelte, így eltúlzottan enyhe joghátrányt alkalmazott, amikor az irányadó tíz éves középértéktől indokolatlan mértékben tért el. Felhívta a figyelmet arra, hogy maga a törvényszék is kiemelte, hogy a kísérlet és az eshetőleges szándék enyhítő hatása csekélyebb, mert a halálos eredmény elmaradása a vádlottól függetlenül, a sértett védekezésére volt visszavezethető. Álláspontja szerint tévedett a bíróság, amikor a sértett alkoholbetegségét, mint közreható tényezőt a vádlott javára értékelte, mert az elkövetésre nem a sértett életvitele okán, hanem ismeretlen okból történt szóváltás alapján került sor. Kifejtette, hogy a vádlott terhére számos súlyosító körülmény állapítható meg, így az elszaporodottság, az önhibából eredő ittas és bódult állapotban, a hozzátartozó sérelmére történt elkövetés, továbbá a büntetett előélet, a büntetőeljárás hatálya alatti, valamint a próbaidő leteltét rövid időn belül történő elkövetés.

[6] A fellebbviteli főügyészség felhívta a figyelmet arra, hogy már a bűncselekmény elkövetésekor is hatályban volt a Btk. 38. § (4) bekezdés e) pont eb) alpontja, mely alapján az emberölés elkövetője feltételes szabadságra nem bocsátható, még kísérlet esetén sem. A Btk. 38. § (6) bekezdésében írt kivételszabály kizárólag a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből az (5) bekezdés alapján kizárt elkövető esetén alkalmazható, a (4) bekezdés alapján nem, így a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. Ebből következően indítványozta mellőzni a pártfogó felügyelet elrendelésére és a magatartási szabályokra vonatkozó rendelkezéseket. A másodfokú ügyészség összességében azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg és a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás tartamát emelje fel. Állapítsa meg, hogy Terheltl feltételes szabadságra nem bocsátható, egyúttal a pártfogó felügyelet elrendelésére és a magatartási szabályokra vonatkozó rendelkezéseket mellőzze. Indítványt tett arra, hogy a másodfokú bíróság a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe rendelje beszámítani a vádlott által a másodfokú eljárás befejezéséig letartóztatásban töltött időt, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[7] A védő a Fővárosi Ítéltáblánál előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, melyben az enyhítés végett bejelentett fellebbezést fenntartotta. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte a vádlott javára enyhítő körülményként azt, hogy az eljárás során sosem tagadta, hogy a sértett nyakát megvágta, tehát a részbeni beismerését. Azt ugyan hangsúlyozta a vádlott, hogy a sértettet nem akarta megölni, de elismerte, hogy hadonászott a késsel és a kezét védekezésképpen felemelő sértettnek felületi sérüléseket okozott a nyakán és a kezén. Álláspontja szerint szintén enyhítő körülményként kellett volna értékelnie az elsőfokú bíróságnak azt, hogy mind a vádlott, mind a sértett tett olyan tartalmú nyilatkozatot, mely szerint tanúl volt az, aki „beszölt”, kötekedett. Kifogásolta, hogy a törvényszék súlyosító körülményként értékelte a vádlott terhére az elszaporodottságot, ugyanis e tekintetben a tárgyalás során semmiféle hivatalos adat nem állt rendelkezésre, és az eljáró bíró hivatalos tudomása nem elegendő ezen súlyosító körülmény megállapítására. Nyomatékos enyhítő körülményként hivatkozott a védő a sértetti megbocsátásra. Mindezekre figyelemmel a kiszabott büntetés jelentős mértékű enyhítését indítványozta.

[8] A vádlott is előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, amelyben a bejelentett fellebbezés eredeti irányától eltérve részben a tényállás megállapítását támadta, amikor kifejtette, hogy tanú1 sértett valótlan tartalmú vallomásokot tett, továbbá, hogy tanú2 magát a cselekményt nem is látta, ő a férje elmondása alapján tett vallomást. Álláspontja szerint ellentmondásos a sértett nyilatkozata abban a tekintetben, hogy mely kezével okozta neki a sérülést. Ezen túlmenően Terhelt1 vádlott kifejtette, hogy az emberölés büntettének kísérletét nem követte el, mert a cselekményt nem szándékosan valósította meg. Sohasem állította azonban, hogy ártatlan lenne az ügyben, a felelősségét garázdaságban és gondatlanságból elkövetett könnyű testi sértésben elismerte.

[9] A védő a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezését az írásbeli indokolással egyezően fenntartotta.

[10] A vádlott az utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy eszébe sem jutna senkinek az életére törni. Sajnálta, hogy késsel fenyegetőzött, de nem volt emberölési szándéka.

[11] A bejelentett fellebbezések tartalmára figyelemmel az ügyben a felülbírálat a Be. 590. § (3) bekezdésében foglaltaknak megfelelően korlátozott. Így a másodfokú bíróság az ítéletnek csak a fellebbezéssel sérelmezett rendelkezését, bírálta felül, illetve vizsgálta, hogy nem történt-e olyan eljárási szabálysértés, amely az ítélet hatályon kívül helyezését eredményezi, vizsgálta a bűncselekmény minősítésére vonatkozó rendelkezést, továbbá – értelemszerűen – a büntetés kiszabására, vagy intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezést is. A fentiekből következően a Fővárosi Ítéltábla nem foglalkozhatott a vádlottnak az elsőfokú ítéletben írt tényállás megalapozottságát, az egyes vallomások értékelését támadó indítványaiival, érvelésével.

[12] A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárása során nem követett-e el olyan szabálysértést, amely a Be. 607. § (1) bekezdése, a Be. 608. § (1) bekezdése, valamint a Be. 609. § (1) bekezdése alapján az ítélet hatályon kívül helyezését eredményezné. A másodfokú ügyészi átiratban foglaltaknak megfelelően megállapítható, hogy az elsőfokú bírósági iratok 18. naplószáma alatt található tárgyalási jegyzőkönyv tanú1 sértett kihallgatásánál nem tartalmazza a Btk. 171. §-ában írt, a tanúvallomás megtagadásának lehetőségére vonatkozó figyelmeztetést, csak a tanúnak az arra adott válaszát. Ez az eljárás nem felel meg a Be. 177. § (1) bekezdésben írt rendelkezésnek. Helyesen utalt azonban a fellebbviteli főügyészség arra, hogy mindez olyan relatív eljárási szabálysértés, amely legfeljebb az ítélet megalapozottságát vethetné fel, a korlátozott felülbírálat miatt azonban a tényállás megalapozottsága nem vizsgálható.

[13] A fellebbviteli főügyészség helytállóan hivatkozott a Kúria BH2022. 34. számú eseti döntésében kifejtett álláspontra, mely szerint korlátozott felülbírálat esetén a történeti

tényállás kizárólag a kijavításra vonatkozó szabályok szerint érinthető. Annak azonban nincs akadálya, hogy a másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján az elsőfokú ítéletben nem rögzített, a terhelt személyi körülményeire vonatkozó adatokat feltüntessen és figyelembe vegyen. A másodfokú bíróság erre figyelemmel az elsőfokú ítélet történeti tényállása [8] bekezdés bevezető részében található elírást javította ki akként, hogy a Monori Járásbíróság nem 202. február 3-án, hanem 2022. február 3-án rendelt el távollattartást a vádlottal szemben.

[14] A törvényszék az irányadó tényállás alapján okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére és helyes a cselekmény jogi minősítése is. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor Terhelt1 vádlott bűnösségét a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző emberölés büntetnének kísérletében állapította meg. Rögzítette, hogy a Btk. 18. §-ában foglaltakra figyelemmel a vádlott önhibából eredő alkoholos és gyógyszerektől történő befolyásoltsága kizárja a Btk. 17. §-ában írt büntethetőséget kizáró vagy korlátozó ok alkalmazását.

[15] Az ittas vagy bódult állapotban elkövetett bűncselekményekért való felelősségről szóló III. számú Büntető Elvi Döntésben foglaltak szerint az önhibából ittas állapotba kerülő, és bűncselekmény tényállását megvalósító cselekményt elkövető személyt olyannak kell tekinteni, mintha annak beszámítási képessége lenne, következésképpen e törvényi rendelkezés folytán az ittas állapotban való elkövetés a cselekmény minősítésén mit sem változtat, azt nem érinti. A bíróságnak a minősítés körében azt kell vizsgálnia, hogy a bűncselekmény elkövetési körülményeinek elemzése alapján miként lenne az minősítendő az alanyi oldal teljessége esetén. Ezt pedig csak a cselekmény tárgyi oldalának beható vizsgálata alapján lehet elbírálni. Ezen vizsgálat alapján pedig az elsőfokú bíróság a bűncselekmény elkövetésének eszköze, a támadott testrész - amely megsértése akár a sértett halálához is vezethetett volna - a nyakra irányuló erőbehatás - amely a sértett védekezésének hiányában alkalmas lehetett volna halálos eredményű sérülés okozására -, továbbá a vádlottnak a fej levágására vonatkozó kijelentése alapján, amelyet nyomban követett a nyak felé irányuló vágó mozdulat a 3/2013. számú büntető jogegységi határozatban foglaltakra figyelemmel helyesen minősítette a vádlott cselekményét annak ellenére, hogy a történeti tényállásban rögzített sérülés büntetőjogi gyógytartama nyolc napon belüli volt.

[16] A súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezés nem, de az enyhítésre irányuló vádlotti és védői fellebbezések alaposak.

[17] Az elsőfokú bíróság alapvetően helytállóan sorolta fel a büntetéskiszabási körülményeket. Megállapítható azonban, hogy a kísérlet rendkívül távolinak tekinthető. A sértett könnyű testi sérüléseket szenvedett, és a cselekményt követő napon már dolgozni ment. Az eljárás során több formában is hangot adott a vádlott iránti megbocsátásának. Ezen körülményekre is figyelemmel a másodfokú bíróság a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét megváltoztatta és a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést 3 év 6 hónap börtönbüntetésre enyhítette a Btk. 82. § (2) bekezdés b) pontjában írt enyhítő rendelkezés alkalmazásával, valamint ezzel arányosan csökkentette a közügyektől eltiltás tartamát is. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a vádlottal szemben ezek a büntetések is megfelelően szolgálják a Btk. 79. §-ában írt büntetési célokat.

[18] Helytállóan indítványozta az ügyészség Terheltnak a feltételes szabadság kedvezményéből történő kizárását. Már az elkövetés idején is hatályban volt a Btk. 38. § (4) bekezdés e) pont eb) alpontja szerinti rendelkezés, mely szerint nem bocsátható feltételes szabadságra, akit tettesként ítélték végrehajtandó szabadságvesztésre emberölés miatt. A (6) bekezdésben írt kivétel szabály a vádlotti cselekményre nem vonatkoztatható, ezért a másodfokú bíróság úgy rendelkezett, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. Az elsőfokú bíróság elrendelte, hogy a vádlott a feltételes szabadság tartama alatt pártfogó felügyelet alatt áll és ehhez kapcsolódóan magatartási szabályokat írt elő. A feltételes szabadság lehetőségének kizárására figyelemmel azonban ezeket a szabályokat a másodfokú bíróság mellőzte.

[19] Észlelte az ítéltábla, hogy az elsőfokú ítéletnek a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezése számítási hibát tartalmaz, amelyet helyesbített, és a vádlottat az eljárás során felmerült 783.444 forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezte.

[20] A Budapest Környéki Törvényszék ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság – helyes indokai alapján – helybenhagyta.

[21] A Fővárosi Ítéltábla a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a másodfokú bíróság jogerős ítéletének kihirdetéséig letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámította a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdései alapján, továbbá a Be. 613. § (2) bekezdése alapján úgy rendelkezett, hogy a másodfokú eljárás során kirendelt védő díjaként felmerült 7.000 forint bűnügyi költséget az állam viseli.

[22] A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be. 606. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2024. május 8.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke

Dr. Mészáros László s.k.

előadó bíró

Dr. Szabó Éva s.k.

bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 20.B.43/2023/24. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 6.Bf.58/2024/14. számú ítélete folytán 2024. május 8. napján jogerőre emelkedett és a rendelkező részben írt változtatással végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2024. május 8.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke

..